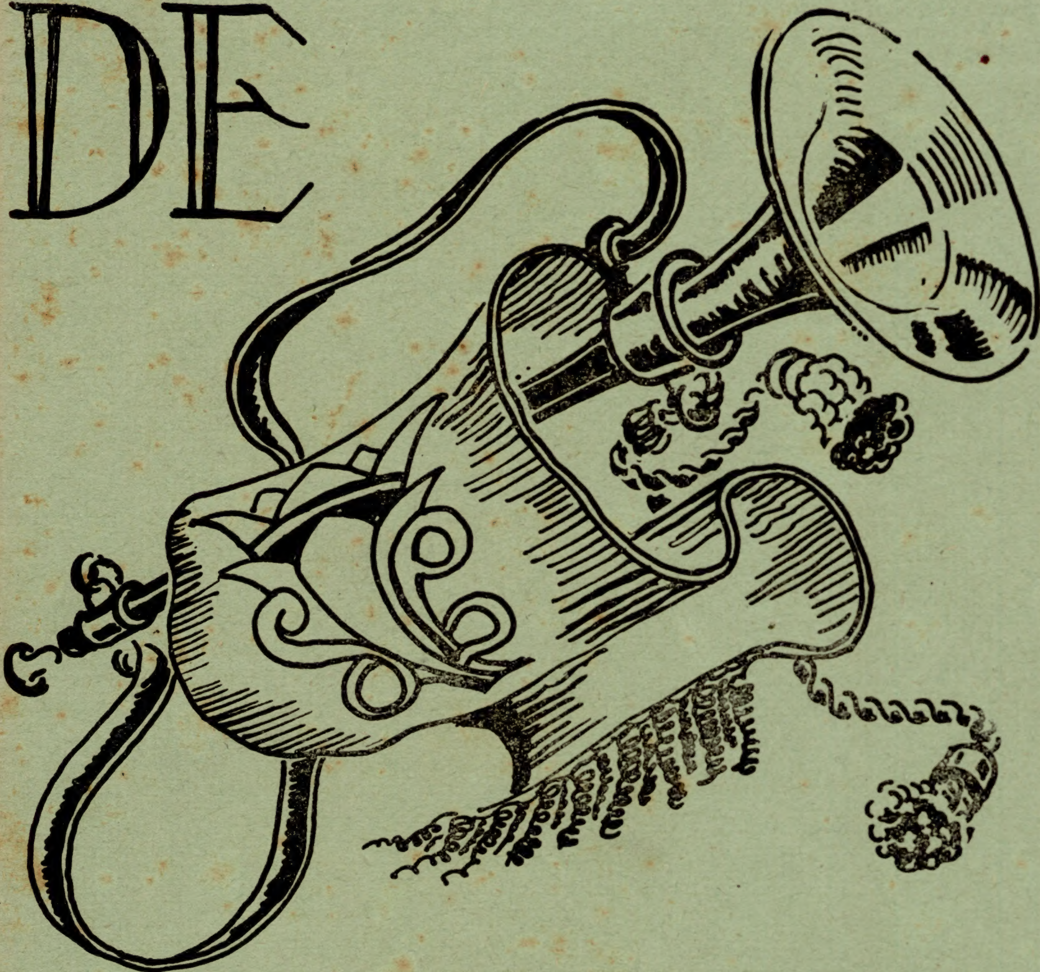
DE

KLAROEN

Derde jaargang No. 2 1 November 1941

DE KLAROEN

Verantwoordelijk Redacteur H. J. A. Moorman, Markt A 294 Oudenbosch.

nieuwe lezers en nieuwe schrijvers

NA het van - stapel - lopen van het eerste nummer, waarover we schreven, is er, wat je noemt gang in de schuit gekomen. Als motoren hebben de propagandisten gewerkt om vaart in het schip te krijgen. Bart van Hout wierf twee en twintig nieuwe abonnees, H. Roels en J. Glansbeek ieder vijf en de nieuwe administrateur Br. Anastasius bracht vijf en vijftig lezers in de Klaroenkring.

De nieuwe actie, waarmede onze jeugdige redacteur zich heeft belast, betreft het cliféfonds. Biljart- en ping-pong wedstrijden zijn al georganiseerd, en de hemel mag weten, wat zijn vruchtbare fantasie nog meer zal uitvinden. We hebben al aardig wat cliché's, maar tegen Kerstmis moeten we iets nieuws hebben, als het enigszins mogelijk is. De oud-leerlingen begrepen dat in Juni al, toen ze bij het afscheid gezamenlijk een gift stortten in genoemd fonds. Behalve propagandisten hebben we schrijvers nodig. Om in de beeldspraak van het schip te blijven, zij zorgen voor een sierlijke tuigage en voor het joyeuse leven. De Klaroenkern levert allerlei gegevens voor de Kroniek en Advendo. En wat meer is, een paar leden hebben zich gezet aan het schrijven van een vervolgverhaal. Er was vraag naar. Hoewel de serie „Verhalen van Ulonesië" reeds als zodanig kon gelden, verschijnt er nu een heus detective-verhaal, zonder gruwelijkheden, maar met een geestige spanning. Een verdienstelijk avonturenverhaal ligt ongeduldig te wachten op publicatie. We komen weer plaats te kort. Nog andere bijdragen zijn beloofd, kortom

er is leven, de Klaroen barst van jeugdig leven. Dat is het voorrecht van de jeugd; leven en blijheid in werk en spel.

Leve de Klaroen! Redactie.

rond de schemerlamp

HET kan je zo gebeuren, dat de hele dag een wijsje door je hoofd speelt, wat je ergens in het voorbijgaan hoorde. Een beetje kregel gooide ik dan ook mijn bespijkerde schoenen in een hoek, om ze te verwisselen tegen warme pantoffels, terwijl het - ik denk voor de duizendste maal - door mijn hoofd zaagde: 't nakroost dier gespierde brahave, brahave, vol van moed en trouw zijn wij. . . . . toen viel ik met een zucht bij mijn schemerlamp neer.

Het was diep in October en . . . . . de kachel brandde nog niet. Mijn handen waren blauw dooraderd en mijn dubbel ingewikkelde voeten moeten hetzelfde geweest zijn. Ik zat ineengedoken als een kat, die juist uit het water gehaald was. Toen begon ik er ernstig aan te twijfelen, of ik wel behoorde tot het „nakroost dier gespierde brahave, brahave. . . . . galmde het weer door mijn brein. . . .

Toen nam ik een kloek besluit: ik smeet de pantoffels uit, gooide mijn jasje op de stoelleuning en deed heftig arm- en beenoefeningen rond mijn schemerlamp. . . . Voor, hoog, links, romprollen, doorzakken, handen-klappen, armen haspelen, aanval, afweer. . . . . de schemerlamp sidderde, het licht trilde en . . . . . mijn bloed stroomde dat de tinteling in mijn vingertoppen kwam. . . . brahave, brahave vol van moed en trouw zijn wij.

Ik schoot vlug in mijn jas en sloffen en bepreekte mezelf: dat het zo toch ook goed was; dat mopperen er niets aan hielp; dat we ons waardige afstammelingen van die gespierde lui moesten tonen; dat we de moed er maar in moesten houden en . . . en . . . brahave . . . . . brahave, vol van moed en trouw zijn wij. . . . .

Verhalen van Ulonesië

de opschepper (vervolg)

Het einde van het schooljaar is in zicht. De Ulonezen dabben door de modder van veel proefwerk en er is er meer dan één, die zijn hart angstig voelt kloppen bij de gedachte aan de overgang naar een hogere klas. Gelukkig, dat het plannen maken voor de vacantie het leven wat verzoet. De lucht hangt vol afspraakjes, die later, even vlug als voornemens na een retraite, vergeten zijn.

Jan en Pietje lopen weer samen te ijsberen.

- Wat doen we onder de vacantie?" vraagt Pietje.

- Wel" zegt Jan, „dat is van later zorg. Vertel me eerst nog 'ns even, hoe de stelling van Pythagoras is, want dâlijk is het meet-kunde." Hij zegt r . t meetkunde, omdat hij er niks van kent. Pietje houdt vast aan de plannen: „Je zei me laatst toch, dat we een tochtje langs de Vecht zouen maken. Ik kom dan met de fiets van Amsterdam naar Hilversum. Kan ik bij jullie logeren?"

- 'Tuurlijk," gromt Jan, „maar eh. . . . "

- Nou, en dan gaan we de volgende dag een tochtje langs de Vecht maken."

- Wat moet jij toch met je Vecht? Haaa, nou snap ik het. Daar woont immers onze adellijke vriend. Piet, wat ben je toch betoverd door het blauwe bloed!"

- Zonder gekheid Jan," zegt Pietje, „ik wil heus zo'n zaakje wel eens zien. En dan, een tochtje met de Lancia achter een chauffeur in livrei!" Pietje is weer een en al geestdrift. Jan's fantasie werkt niet zo vlot. - Als je 't mij vraagt, is het niks dan opschepperij," gromt hij, „en bovendien, als het werkelijk hoge lui zijn, wat moet je dan doen, om geen belabberd figuur te slaan? Weet jij dat?"

- Dat zien we wel," vervolgt Pietje onbezorgd, „Ernst is er ook nog. We kijken, wat hij doet en zo doen wij ook. Ik heb wel eens gelezen, dat Engelse lords ook zo eenvoudig in de omgang zijn. Waarom zou de familie van Ernst het niet zijn, Ernst is toch zelf ook een alleraardigste kerel, niet?"

Tegen dat stomme lachen van Jan, daar kan Pietje maar slecht tegen. - Wat mot je toch met je gegrinnik?" zegt Pietje nijdig.

„Och jò, je bent helemaal betoverd. Zouen we van de toneelkamer niet een paar pagepakken lenen? Jij zo'n zwart met een witte kraag en ik zo een met een wapen van voren en van achteren?"

- Wat word jij toch akelig komiek de laatste tijd!" roept Pietje op een hoge toon.

- Ik moet me toch oefenen in een geestige conservatie!"

- Wel ja, gooi maar met vreemde woorden, jij met je conservatie! Conversatie moet het zijn!"

- Och," meesmuilt Jan, zie je wel, dat ik oefening nodig heb. Laten we Frans gaan praten."

- Wel ja," zegt Pietje, waarom geen Japans? Denk liever aan je r. t meetkunde." Jan's gezicht krijgt weer een benauwde trek; „O ja, Piet, hoe zit het weer met Pythagoras?"

- Loop nou voor mijn part naar Griekenland!" zegt Pietje triomfantelijk en weg is ie.

* *
*

En nu is het al een week vacantie. Het opwindende afscheid, het gesjouw met koffers, 't gezoek naar allerlei dingen, die maar niet te vinden zijn, de hele vrolijke jaarlijkse herrie is alweer vergeten.

Pietje geniet in Amsterdam van de stad en van de huiselijke kring, maar voortdurend speelt dat tochtje langs de Vecht hem door het hoofd. De tweede dag had hij het al aan zijn moeder gevraagd, maar zij had lachend gezegd, dat hij nu eerst 'ns een weekje helemaal moeder's Pietje moest zijn. Nu dat wilde Pietje natuurlijk, het was eigenlijk mal, dat ie weer zo vlug erop uit wilde. Maar moeder had gezegd: 'n weekje, en precies zeven dagen later kwam hij weer met zijn vraag. En toen was het goed. Als er iets onder die blonde krullen zit, dan heeft hij toch geen rust of duur, denkt moeder. Vlug een kaartje naar Jan, per kerende post antwoord: In orde, kom 1 Augustus, logeer bij ons, dan fietstocht langs je - weet - wel, naar Utrecht, bij mijn oom logeren, derde dag over Baarn naar Hilversum enz. Pietje danst. Zijn fiets heeft hij al in orde met alle reservedelen en heel de plak-rimram.

* *
*

Jan en Piet fietsen door de heerlijke Vechtstreek en genieten van de prachtige, rustige natuur met de plotselinge kijkjes op kastelen en sierlijke buitentjes.

Pietje heeft het adres toch? Ja, ja, Dorpstraat Loenen. Ze moeten er bijna zijn, want de plaat met „Gemeente Loenen" zijn ze al gepasseerd. Ze rijden voorbij een prachtig buitengoed. Zou dat het

huis zijn? Ze stappen af en vragen aan een voorbijganger naar een zekere Van Ermelo in de Dorpstraat. „Wel," zegt de man, die ken ik heel goed, ze wonen op No. 20. . . . . een grote manufacturen-winkel."

Jan en Pietje kijken elkaar aan, zwijgend. Jan probeert zich goed te houden, maar hou je maar eens goed, als je de teleurstelling op Pietjes gezicht ziet!

Een beetje verder stappen ze weer af.

- Is ie goed?" brult Jan, slap over zijn fiets hangend van 't lachen.

- Ja," zegt Pietje met de tanden op elkaar, „moorddadig goed is ie!" Een ondeugend lichtje flikkert in Pietje's ogen. Hij zal dien opschepper krijgen, spélen zal hij met zijn slachtoffer. De goedige Jan zegt, dat Pietje niet gemeen moet zijn. Hij is erin gevlogen, maar Ernst is toch een aardige vent, dat zijn de eigen woorden van Pietje.

- Wat dacht je?" kaatst Pietje terug, „ben ik soms ooit gemeen? Jullie hebben me geplaagd met die graven en baronnen, weet je nog? Nou is het mijn beurt." Een paar minuten later staan ze voor de winkel. Meneer van Ermelo is bezig tussen stapels goed. Ha, vrienden van zijn zoon, dat zal Ernst aardig vinden. Papa Ermelo geleidt ze naar boven.

Daar vinden ze Ernst bij zijn moeder. De gelijkenis van moeder en zoon is treffend. Ernst is een beetje nerveus, nu hij Jan en Piet ziet. Wat zullen ze wel denken na al zijn snoeverij. Moeder merkt daar niets van, ze is de hartelijkheid in persoon.

- Kijk," lacht ze, „dat vind ik nu eens aardig. En ben jij nu dat Pietje, waar Ernst zo dik mee is?"

- We zijn allemaal vrinden in Ulonesië," lacht Pietje terug. Jan knikt alleen maar en verkneukelt zich om het zuinige gezicht, dat Ernst trekt.

Het wordt een gezellig gesprek met thee en koekjes.

- Het is daar nogal vol te houden, lijkt me," zegt moeder, „onze Ernst is die drie maanden een paar kilo bijgekomen."

- O, mevrouw," antwoordt Pietje „en plezier, dat we hebben, we groeien tegen de verdrukking in. En als we verdriet hebben, dan scheppen we maar 'ns stevig tegen elkaar op, niet Jan?"

- Nou," zegt Jan, hard lachend, „opscheppen, dat de stukken ervan afvliegen. Laatst waren we allemaal graven en baronnen, weet je nog Ernst?"

- En wij rijden allemaal in Lancia's, 12 cylinder, en we wonen op magnifieke villa's met Engelse tuinen en golflinks," gichelt Pietje

met een knipoogje naar Ernst.

Ernst lijkt wel op spelden te zitten, hij lacht bleekjes mee, maar zijn moeder redt de situatie.

- Wel, dan is mijn lieve zoon in goed gezelschap, want bluffen, dat kan hij als de beste."

- Tegen ons moet hij het toch afleggen," merkt Pietje beleefd op. Er gaat een vleugje nijdigheid over Ernst's gezicht en Jan verslikt zich aan een slokje thee.

Die Piet toch. Zo'n vriendelijke treiteraar! Na een half uurtje stappen ze op en mevrouw van Ermelo staat er op, dat Ernst een half uurtje met hen meerijdt. Ernst houdt zich goed, maar in zijn hart wenst hij die plaaggeesten naar de maan of minstens naar de Gobi-woestijn.

Ze rijden zwijgend naast elkaar voort tot buiten het dorp. Daar springt Pietje bruusk van zijn fiets. Jan eveneens.

- Opschepper!" zegt Pietje uit de grond van zijn hart, „waarom breng je ons niet weg in je Lancia?"

Ernst staat bedremmeld, hij is totaal verslagen. Jan krijgt medelijden met hem: „Laten we vrinden blijven," bemiddelt hij. „Ernst ik . . . . . zal het nooit verder vertellen. Hier heb je mijn hand erop." Ze schudden zwijgend de hand. Pietje vindt dat edel van Jan.

- Hier opschepper. . . . . mijn hand ook!" roept Pietje. Het gezicht van Ernst klaart helemaal op. Hij grijpt de toegestoken handen en wenst ze prettige tocht. Zo gaan ze uit elkaar. Hoog aan de hemel staat de zon en er drijven witte wolken langs de blauwe lucht, die soms vluchtige slagschaduwen werpen op de uitgestrekte weiden.

- Wat kan een mens zich toch gelukkig gevoelen!" zegt Pietje wijsgerig. En hij peddelt hijgend om de grote Jan bij te houden.

WONDERBARE GENEZING. Midden in de nacht was er storing in het electriciteitsnet. Het was meer dan pikdonker op de slaapzaal. Plotseling werd een Broeder wakker, omdat zijn naam geroepen werd. Toen hoorde hij een wanhopige stem: „Frère, ik zie niets meer, ik ben blind." „Ik ook," zei de Broeder, „maar morgenochtend zijn we allebei beter, ga nu maar gauw naar je chambrette." Tastend zocht de wanhopige blinde zijn bed op. De profetie en het wonder gingen in vervulling. Toen het licht aanging werd de blinde weer ziende! (Alleen voor mannen van de derde U.)

het feest van Br. overste

de vooravond

HET is feest in Ulonesië! Dat zie je aan de opgewekte gezichten, dat hoor je aan het luide praten en lachen en dat merk je aan de Ulo-aula, die in een keurig feestpakkie is gestoken.

Om ruim acht uur kwam de feesteling binnen en hij werd onmiddellijk onthaald op een klaterend welkomstlied. De stemmen waren los en de feeststemming zat erin. De prefect stond al achter het spreekgestoelte. Hij dankte Br. Overste voor alles, wat Br. Overste voor ons doet en deed en hij eindigde met een: Lang zal hij leven, dat geestdriftig en uit volle borst werd meegezongen door de mannenstemmen rechts, en de kinderstemmetjes links.

Nu werd er gelegenheid gegeven om Br. Overste persoonlijk te feliciteren. Toen zonk de feesteling in zijn stoel. Honderd en tachtig stevige handdrukken van Ulonezen, in halfgebogen houding, dat gaat niet in je kleren zitten. Afgewisseld door pittige en leuke liederen werden nog toespraken gehouden door Zijne Hoogheid (twee meter) Bob Quick van de C.F.C. en Zijne Kleinheid Theo Jorna namens de Maria-ridders, terwijl Jos van Unen, voorzichtig stappend op zwaar-bespijkerde schoenen een foto van de groep aanbood. Toen was de beurt aan het Advendo-zangkoor onder leiding van Br. Sebastianus, die in zijn zware jas en dikke bouffante veel weg had van Beethoven. (Hij en Beethoven beoefenen trouwens dezelfde kunst.)

Br. Directeur sprak een feestelijk en toch ernstig woord. Hij sprak over de moeilijke tijden en over de dankbaarheid, die de jongens konden tonen door nooit te mopperen en zodoende het zware werk van Br. Overste te verlichten. Br. Directeur herinnerde ook aan de grote liefde, waarmee de Overste werkt aan de C.F.C.

Toen sprak Br. Overste zelf. Hij zei o.a.: De dankbaarheid komt niet alleen mij toe, maar ook mijn medewerkers. Ik denk hier niet alleen aan het fourageren, maar aan de leiding van de jongens, die het licht en de vreugde zijn van St. Louis. Met een toespeling op een zin uit 't liedje „Holland" werkte hij deze gedachte uit: Is het hierom, is het daarom, dat ik zo van St. Louis houd? Is het om de

koepel en de prachtige gebouwen? Om de speelplaatsen? Nee, om het zonnige jongensleven. Het is daarom, dat ik zo van St. Louis houd. En als er moeilijke tijden komen, zullen we als een echt huisgezin Gods, ons tot God wenden.

Wat leven we rustig in deze geweldige tijd! Het komt door Gods goedheid en de opgeheven hand van 't gebed. Ik zie de komende tijden bezorgd tegemoet, maar niet angstig, want God helpt ons. In deze tijden kunnen de jongens tonen, dat ze kerels zijn! Al wordt het materiële ons ontzegd, des te sterker moet de geest worden.

Dank voor het gebed, draag het op, opdat God mij de genade mag geven St. Louis te sturen door de branding heen naar de haven van God's Wil. Dan is 't altijd goed.

Onder luid applaus verliet Br. Overste de zaal. En wij. . . . .wij zochten door een druilende regen de slaapzaal op.

De feestdag

Het zag er maar somber uit. We werden wakker door het rollen van de donder, we gingen naar de Kapel, terwijl het pijpestelen regende. . . . Maar na de H. Mis klaarde het weer op, de zon kwam zelfs door de wolken. De sportterreinen op Albano waren onbruikbaar, maar daar was op gerekend. Het sportprogramma was zo georganiseerd, dat alles thuis kon geschieden.

Om half tien konden 12 groepen van 12 aantreden voor de sport. Klokslag half tien waren 144 jongens op allerlei terreinen en speelplaatsen felle wedstrijden aan 't spelen. Dat was organisatie! Dat was Advendo!

Op de speelplaats van de St. Jozefschool werden partijen vierkantbal en trefbal gespeeld, op de kleine speelplaats hield men zich bezig met balwedloop en korfbal-wedloop. In de aula was het touwtrekken en stokduwen en ook kruisestafette. (Het stof werd grondig uit de vloeren geklopt.) Op de grote cour bekampten de groepen elkaar met inhaalbal, kringloop en handballen, terwijl door de tuinpaden een estafette werd gehouden, die voor deze feestelijke gelegenheid in marathon-race was herdoopt.

Uitslag van de sportwedstrijden.

Eerste prijzen: B. Quick 599 p; J. Schortemeyer 581 p; A. Hillenaar 580 p; J. Moll 574 p; F. Veraart 564 p.

Tweede prijzen: C. v. Dongen 549 p; Th. Jorna 525 p; B. Ecurie 523 p; N. Klerx 505 p.

Derde prijzen; L. Gevers 499 p; K. Adriaans 495 p; G. Franken 486 punten.

's Middags gingen de hoogste klassen fietsen. Het was wel wat fris, maar ze hadden veel plezier, veel lekke banden en veel processen.

De lagere klassen gingen o.l.v. Br. Amastasius naar de heide. Elke klas had een jongen als leider. Hoewel het doel was, het vlaggespel te spelen, werden bovendien voor allerlei andere dingen punten gegeven o.a. voor keurige marsorde, zang, discipline enz. Dat hield de aandacht voortdurend gespannen.

Uitslag Klassewedstrijden.

Klas van Br. Emmanuel	121	p.	1e prijs.
„ „ Br. Sebastianus	116	p.	2e prijs.
„ „ Br. Valentinus	110	p.	2e prijs.
„ „ Br. Adolf	93	p.	3e prijs.

De beloofde film kwam niet. Dat was een tegenvaller, maar uitstel is heen afstel. De Heer van Elshout liet ons mooie plaatjes en filmpjes zien en Br. Gabriël verzorgde de muziek.

Dat was nu een dag, waarbij alles dreigde vast te lopen en het werd een reuze-dag. Ik weet zeker dat ik namens heel Ulonesië spreek, als ik onze dank betuig aan Br. Overste en alle Broeders, die door hun krachtige leiding deze dag tot een onvergetelijke gemaakt hebben. De naam van den sportleider Br. Anastatius, mag hier wel speciaal vermeld worden.

En dan ons dierbaar Advendo. Het was een advendo-dag tip top, een dag van heerlijke afwisseling in sport en spel.

Daarom tot slot: Advendo driemaal hóóg!

Jos v. d. Schoot.

Mensenkenner.

Puffend en blazend kwam de man van de winkel van Sinkel thuis van een rijwieltochtje.

„Wedden", zei een handelsman, „dat ik nu chocola van hem los krijg. Als ie zo moe is, kan ie zijn hersens toch niet gebruiken."

Na deze eerbiedige uitdrukking vloog hij naar de snoepkast. Hij kwam terug met een reep, de mensenkenner. (Alleen voor de hoogste handel.)

C.F.C. TIARA.

Zo zijn we dan vol moed het vierde levensjaar van de C.F.C. ingegaan met meer leden dan vorige jaren en naar we hopen even bloeiend van gezondheid.

We hebben de hand aan de ploeg geslagen om de akker van ons eigen karakter te bewerken. De woorden van ons lied „Sur mon honneur" hebben we vroeger als leerlingen van de lagere klassen al dikwijls gehoord. Ze gingen ons, eerlijk gezegd, voorbij zoals zovele woorden van mooie liederen. Nu we zelf in de hoogste klas zitten en vastbesloten zijn aan onze eigen vorming te werken, nu zien we pas de diepte van ons lied. Nu verbinden wij ons op onze eer om eerbewijzen te brengen aan God. Nu willen wij Hem beminnen, meer en meer. Bescherm onze gelofte, Heer Jezus. Wij zweren U te volgen als fiere christenen en leveren ons hart geheel aan het Uwe over. Trouw zullen we zijn aan het Vaderland. Dienen zullen we alle dagen van ons leven. Iedere dag willen we Uwe apostelen zijn en anderen helpen uit liefde tot U.

Zijn wet heeft een heilig recht op ons. Zwak zijn we, maar omdat Christus ons bemint zullen we handhaven. Dat is ons lied; dat is onze wil, dat is, C.F.C'ers, ons program.

De Alg. Schrijver Bob Quick.

eigen werk

terugblik

Ik lig lui op mijn rug in de hei. Alles is stil, geen verkeersdrukte, geen geschreeuw, maar het zoemen van de insecten, het suizen van de wind en de zon. Ik lig stil en voel me tevreden. Een insect zoemt langs mijn hoofd, maar ik blijf onbeweeglijk liggen en staar maar steeds naar de blauwe hemel met de zacht donzig witte wolkjes en ik glimlach.

En dan verrijzen plotseling voor me groepen van hoge wuivende

palmen, witte huizen en mensen in tropenkleren. Dan zie ik weer plotseling voor me die dierbare plekjes, waar ik, heel klein nog, gespeeld heb. Ik zie weer mijn onbezorgde leventje. En dan een verdrietig afscheid op een grote boot, de eenzame nachten op zee, waarin ik soms luid snikkend aan mijn moedertje dacht, dan weer de prettige dagen aan boord, totdat we door een kanaal voeren met aan weerskanten weiden. Ik zie weer de ontmoeting met mijn oudste broer, die reeds eerder in Holland was en hoe de Broeder, die me kwam halen heel vriendelijk zei, dat ik voor mijn broer stond. Dan na een afscheid van de bemanning betrad ik voor het eerst Hollands' bodem. In de blauwe lucht zie ik weer de koepel en glimlach als ik aan St. Louis denk. Hoe ik er acht jaar geleden als een klein bruin heidentje kwam. Voor me zie ik weer prettige en aangename dagen en harde eentonige schooldagen. . . . . Nog lang lig ik zo, stil en glimlachend in de grote wijde hei.

Kembang Djawa.

Toppunt.
Als je even lang was als je nu dom bent, dan kon je uit de dakgoot drinken, zei een ongeduldige leeraar tot een snuggere leerling.

S. A. I.

Een detective-verhaal door Harry Peet.

PEINZEND zat Captain Emil Doring, lid van de Britse geheime dienst, die avond in een gemakkelijke clubfauteuil en las verstrooid de politieberichten van de „Daily Mail." Hij was juist thuis gekomen en genoot van de rust in zijn kamer. Zoals de inrichting van zijn kamer was - donker eiken lambrizering en zware meubelen - zo was ook het karakter van Sir Emil: rustig en krachtig. Juist viel zijn oog op een bericht over bomaanslagen, toen de butler binnen kwam met het kaartje van Inspecteur Drums van Scotland Yard. „Laat meneer

binnen James," zei Doring en na een lichte buiging verliet de butler het vertrek om den Inspecteur binnen te laten.

- Hallo Jill," groette Doring joviaal, „blij je te zien, 'n sigaret?"
- Nee," zei Drums. Doring keek verwonderd naar het ernstige gezicht vóór hem. Dat was iets ongewoons. In tegenstelling met de rustige aard van Doring, was Drums onrustig en nerveus, al boezemde zijn gespierd lichaam en athletisch voorkomen ontzag in.

- Lees," zei Drums en hij reikte een telegram over. Sir Emil las: „Agent Barley spoorloos stop vrezen voor zijn leven Sûreté Nizza."
„Ik dacht," zei Doring, „dat hij met verlof was."
„Dat was hij ook," antwoordde Drums snel, maar er moet hem iets overkomen zijn, anders had de Franse politie niet geseind. Wat moet er nu gedaan worden?" Voordat Capt. Doring antwoord kon geven, werd er op de deur geklopt en de butler trad weer binnen met een telegram voor zijn meester. Snel brak Doring het open, zijn gezicht klaarde op. Zonder een woord te zeggen, reikte hij het telegram over. Het luidde: „ben s. a. i. op spoor stop grand hôtel Riviera k. 16 Nizza stop vraag hulp Barley.
„Dat betekent, James," richtte Doring zich tot den butler, „dat we morgen op reis moeten, om eindelijk die S(ociété) A(narchiste) I(nternationale) uit te roeien."

„Hoe laat meneer?" zei de butler beleefd. Drums begon te lachen.
„Ik bedoel," vervolgde de butler „hoe laat meneer vertrekt." Daarna zich tot Drums kerende voegde hij er lachend bij: Hoe laat de heren de S.A.I. uitroeien, kan ik beter aan u overlaten." Buigend verliet de butler de kamer om de koffers van Capt. Doring in te pakken, nadat hij vernomen had, dat zijn meester met de morgentrein naar Dover zou vertrekken.

Drums zat te springen om aan de slag te kunnen gaan. „Wel," zei Doring, „we zouden je even naar het flat van Larry Brookfield kunnen brengen om daar een onderzoek in te stellen. Bomaanslagen anarchistische agitatie en dergelijke behoren bij de naam Brookfield."

Een paar minuten later zoefde de Packard van Doring door de nachtelijke straten van Londen.

Het was maar goed, dat een speciaal lichtje aangaf, dat de auto van de politie was. Anders zou het Doring een kapitaal aan bekeuringen hebben gekost. Op de hoek van de straat, waar Brookfield woonde, zette Doring den inspecteur af en reed toen snel door.

Aan het flat van Larry Brookfield was niets bijzonders te zien.

Het portaaltje was donker. Drums haalde zijn loper voor de dag, keek snel rond en opende de deur. Boven hoorde hij stemmen. Dat was in zijn voordeel.

Behoedzaam sloop hij de trap op. Een tree kraakte. Drums schrok. Gelukkig, behalve de zachte stemmen hoorde hij geen verdacht geluid. Op de overloop kwamen verschillende deuren uit. Na drie ervan vergeefs beproefd te hebben, bleek de vierde niet op slot te zijn. Hij ontdekte in deze kamer stapels conserven blikjes. Een onderzoek bracht aan het licht, dat ze leeg waren. Snel sloop Drums door de gang naar de deur, waarachter geluid van stemmen weerklonk.

Juist wilde hij zijn oor tegen de deur drukken, toen een klap met een gummistok hem het bewustzijn deed verliezen.

Toen hij weer bijkwam, zag hij twee mannen. De een herkende hij bij de eerste oogopslag; Larry Brookfield. De tweede, die bezig was, Drums stevig te binden, was een volkomen onbekende.

Hij had een wonderlijk uitterlijk; zwart haar en een zwarte knevel, maar blauwe ogen.

Deze vreemde combinatie gaf aan het gezicht een intens-gemene uitdrukking. „Voilà, c'est fini!" zei hij grijnend tegen Brookfield met een schorre stem. Deze lachte: „Zo doen we met speurhonden, meneer Drums, Als we elkaar nog eens ontmoeten, moet je zorgen, dat je testament klaar is."

De twee mannen klopten op de deur en enige gemaskerde mannen verlieten snel de kamer. „Au revoir," zei de man met de blauwe ogen, die blijkbaar een Fransman was.

Het werd doodstil in het huis. Drums lag te knarsetanden van woede. Hij probeerde los te komen, maar hij zat zo stevig gebonden, dat er niet de minste kans op bevrijding bestond.

Na enige uren worstelen, zag hij door een klein raampje aan het einde van de gang het morgenlicht binnenschijnen. Stil, wat hoorde hij daar. De trap kraakte. Iemand kwam langzaam stappend naar boven. Hij keek en gaf bijna een schreeuw van blijdschap.

Want de man die naar hem toekwam, was. . . . . . Capt. Emil Doring, rustig een sigaret rokend. „Je bleef zo lang weg," zei hij zorgeloos, terwijl de sigaret tussen zijn lippen op en neer wipte.

„Maak me liever los," fluisterde Drums hees. „O, wil je dat graag?" vroeg Doring lachend. In een paar handgrepen had hij hem bevrijd. Drums begon de pijnlijke plekken te wrijven.

„Nu moet je even luisteren," zei Doring met een stem, of hij Drums een liedje wou gaan leren, „we moeten onmiddellijk naar

Frankrijk. Ik heb je reiskoffer al gehaald bij je vrouw. Alles is in orde. We rijden naar het station, terwijl jij je ervaringen vertelt. Op de boot kun je dan nog wat slapen. De zee wiegt je zo lekker in slaap, dat zul je zien!!

Drums lachte als een boer, die kiespijn heeft, maar hij volgde Doring gedwee naar de auto, die voor de deur stond te wachten.

Wordt vervolgd.

we zijn uit kegelen geweest!

JA warempel, 't is geen smoesje hoor! Nu weet ik wel, dat er altijd wordt beweerd: om goed te kunnen kegelen zijn een brede rug en . . . bier onmisbare dingen, maar ons stel heeft bewezen, dat dit axioma zeer aanvechtbaar is, en onder de rubriek fabels thuis behoort.

Wie ons stel is? Wel een negental-o symboliek-ijverige volgelingen van Mercurius. Op een druilerige najaarsdag trokken we er met ons stalen ros op uit naar het nieuwe „El Dorado" inditg eval een kegelbaan verborgen achter een met prachtige herfsttinten getooide bosschage ergens in West Brabant. Spoedig was het doel bereikt en ademden we de heerlijke boslucht met volle teugen in. Dit werkte op de lange Toon zo weldadig in, dat ie al peddelend door de lange lanen aan het zingen sloeg: In 't bos, in 't bos, in 't wonderschone bos! De natuur maakt nu eenmaal de mens optimistisch en poëtisch!

Kegels en ballen bleken veilig opgeborgen en dies werd er eerst een speurtocht naar de onontbeerlijke spelbenodigdheden georganiseerd. Het resultaat bleek overweldigend, zo zelfs dat een paar deelnemers er van verschoten en veel betekenend knipoogden, toen de ballen vervoerd moesten worden. Onze Lou bracht hier uitkomst en over wat voor biceps deze spruit beschikt, bleek wel uit de uitroep van den man, die Abraham reeds zag: Sjonge, sjonge daar heb ik nog een knauw aan! Weldra was het spel op volle toeren. Chrisje uit de „Kets" bleek een matador, zo zelfs dat een der concurrenten tersluiks informeerde of ze thuis soms een café hadden en het een „spécialité de la maison" was de bezoekers buiten te knikkeren.

Steeds kwamen er meer sterren op de voorgrond. Daar had je

bijvoorbeeld onze Big. Die had de primeur, ofschoon ie met de bal haast meerolde, om pardoes alle negen te gooien, daarmee tevens bewijzend, dat de wonderen de wereld nog niet uit zijn. Maar is eenmaal een big, ik bedoel een schaap, over den dam dan volgen er meer; dat bleek ook hier, want Toon van de Langeweg deed die grappenmakerij onmiddellijk na, direct gevolgd door Chrisje die een reputatie te verliezen had. Poes pochte wel, dat er niets aan was, maar sloeg iedere keer dubbel, als ie zo'n knaap van een knikker moest wegwerken en demonstreerde zo ongemerkt, dat de beste stuurlui aan wal staan. Heintje bleek ook niet voor een klein gerucht je vervaard en de Haspenaar lachte na iedere worp heel fijntjes als dacht ie: laat ze maar kammen die geen haar hebben, terwijl de jongeling uit Groot-Mokum zich troostte met de gedachte: Keulen en Aken zijn niet in een dag gebouwd, en onverstoorbaar de ballen over de baan deed rollen. Al kegelende was het eind van onze vrije middag daar en dat alle energie nog niet verbruikt was, bleek op de thuisreis. Lou met de biceps en Bobby ontpopten zich als wegrenners van groot formaat en beloven heel wat voor de toekomst. Alles bij elkaar een echte fijne middag, zoals we er meer hopen mee te maken.

Een tochtgenoot.

De kroniek is deze keer ontstaan uit gegevens verstrekt door de klaroenkern en andere medewerkers. Vandaar de mengeling van ernst en luim. (R)

Zondag 28 September. Terwijl de niet deelnemers aan de sportwedstrijden op de hei een heerlijk buitenspel speelden, gingen groepen fietsers over Roosendaal naar Nispen. Overal kom je toch familie tegen. In Nispen speelde Br. Ferdinand een nieuw orgel in. Het knapenkoor van St. Louis zong het Lof. Als die zangers nu al zo ver

van huis bekend zijn, wat zal het dan wezen. als er vrede is.
Dan gaan ze op 'n druilige Zondag middag het Lof zingen in Brussel, Parijs of Palermo. Vliegtuigen zijn er dan toch genoeg. En snelheden? 500 km. is dan de kruissnelheid van boemelvliegtuigen.

's Avonds missievergadering. Mhr. de Graauw sprak over de „Voortplanting des Geloofs." Op staande voet werd er een afdeling opgericht met meer dan honderd leden.

Dinsdag 30 September. Br. Justinus vierde zijn gouden jubilé, hetgeen zelfs op de Ulo viel te bemerken, daar de wiskunde broeder niet kwam opdagen. Hij moest het feest niet opluisteren met wiskunde sommetjes, maar met zijn schone baritonstem.

De groteren gingen kegelen, waarover men elders in dit blad nadere bizonderheden kan lezen.

Vrijdag 3 October. De eerste Klaroen van de derde jaargang schalt door Ulonesië.

Maandag 9 October. Vanuit de derde Ulo stak een squid (inktvis) zijn grijparmen over de hele school uit. Angstwekkende detectieve-heldendaden waren aan de orde van de dag: geheimzinnige vergaderingen, overvallen, dreigbriefjes en pogingen tot lynchen. De Broeders surveillanten moesten als ridders optreden, om de zwakken te beschermen. Een paar dagen later werd van hogerhand een inktstreep gezet door de inktvis. Afgelopen!

Vandaag heeft een klasbroeder een tomaat gegeten, met zóveel zoetigheid erin, dat je er 30 kg. rhabarber mee zoet had kunnen maken. Was het te verwonderen, dat zijn gezicht zo rood was als een tomaat?

Dinsdag 7 October. De derde Ulo Externaat komt een partijtje handbal spelen tegen onze hoogste klas. Uitslag 1 - 4. De mannen van het Externaat trokken aan het kortste eind nl. aan de één.

Donderdag 9 October. Ondanks de regen ging een stel jongens er toch op uit om te kegelen. Of ze ook verkikkerd zijn op dat spel. Als er maar wat omver of door elkaar te gooien is, zijn ze er als de kippen bij.

Zaterdag 11 October. Br. Bernardo verjaart. Er werd op zijn gezondheid gerookt.

Zondag 12 October. Advendo-vergadering in verband met de naderende feestdag. De plannen voor 15 October morgen en middag worden uitvoerig besproken.

Enige jongens gingen een kijkje nemen op de folklore-tentoonstelling in het gemeentehuis.

Woensdag 15 October. Feest van Br. Overste. Jour de gloire. (zie het verslag in dit nummer)
Vrijdag 17 October. Onze jaarlijkse retraite. Niemand zou gezegd hebben, dat dit dezelfde jongens waren van daags te voren. Keurig is alles verlopen en wij twijfelen er niet aan, of het zijn dagen geweest van onberekenbaar nut voor het latere leven der jongens. De retraiteleider was één en al lof over het gedrag der Ulomannen.

Ondanks de ernstige stilte heeft ons gescherpt dedective-instinct een ondeugendheid van een Broeder ontdekt. Terwijl wij op 18 Oct. mediteerden, trok een Broeder zijn schoenen en kousen uit om lekker pootje te baden. Later zei hij, dat het was om een verstopte put open te maken. Ja, ja, van zulke uitvluchtjes kunnen wij ook meepraten, maar ons geloven ze nooit. De naam mogen we niet noemen, maar het was een Broeder van een hoogste klas en zijn naam begint niet met een M.
Zondag 19 October. 's Morgens om 11 uur uitreiking der prijzen, behaald op het feest van Br. Overste. 's Middags voortzetting van de handbalcompetitie en 's avonds de uitgestelde filmvoorstelling. Gelachen, dat er is! Ieder ging naar kooi om zich te spiegelen aan dezen kribbebijter, die niettegenstaande de grote dosis eigenwaan, toch een grote nul vóór het cijfer bleek.

VOORUITZICHT

2 November. Allerzielen. Het behoort tot de schoonste Katholieke gebruiken op deze dag en de hele maand November vurig te bidden voor onze dierbare overledenen.
16 November. Patroonfeest van Br. Edmundus.
19 November. Directeursfeest.

ADVENDO-BABBELTJE.

Zeg kerels hebben jullie wel eens gelachen als een boer die kiespijn heeft? Niet? Van harte proficiat, dat komt dan nog wel.

Mij is het deze maand overkomen! Hoe dat in zijn werk ging, zal ik je vertellen.

Het verschijnen van de Klaroen was er de aanleiding toe, maar het is er net mee als met de Hoekse en Kabeljauwse twisten, de oorzaak lag dieper.

Je moet dan weten, dat ik deze maand de boeken afsloot over de jaargang 40-41. En wat leren nu de dorre cijfers? Dat we

maar ternauwernood aan een „knallend" faillissement ontsnapt zijn.

De opbrengst van onze abonnementen dekt op geen stukken na de onkosten aan de uitgave van ons blad verbonden. Dat we ditmaal de dans zijn ontsprongen, danken we aan ons garantiefonds, dat met huid en haar als slachtoffer van het monster, Kas Te-Kort is verslonden.

Jullie begrijpen, dat ik het gevoel over me had als van een drenkeling, die zich aan een strohalm vastklampt, als van iemand ternauwernood aan de dood ontsnapt. Weg was m'n gemoedsrust. Met reuze vaart naar onzen nieuwen administrateur was 't werk van een ogenblik. Een klop op de deur en met de verwelkoming: „Kerel wat zie jij er ontdaan uit," nam ik een zetel en plantte me er stevig in. Nu volgde een geanimeerd onderhoud dat tot resultaat had, dat er weer een optimist meer op onze planeet aarde rondloopt. En geen wonder ook. Ik hoorde daar, zo maar langs de neus weg en met een rapheid van tong oftewel „flux de paroles', een aantal argumenten naar voren schuiven, die goede hoop gaven voor de toekomst. Het prettigste wat mij daar werd verteld, vond ik het groot aantal abonnees voor de lopende jaargang en wat me vooral als muziek in de oren klonk, was, dat van de jongens, die voor goed onze Ulo verlieten, zeer velen ons als Klaroenlezers trouw zijn gebleven. Dus maken we grote kans het volgend jaar van de strohalm bevrijd te blijven of met andere woorden, ons garantiefonds te kunnen missen. wat voor een gezonde financiële basis toch een vereiste is.

Br. Edmundus.

handbal

De vroegere oase is thans herschapen in een welvarend speelhof. De banken, thans geen rustplaatsen, maar vol geladen met belangstellende kijkers naar het mooie, dikwijls spannende handbalspel. Op initiatief van de boys zelf zijn wij begonnen met een klascompetitie. Dat hiervoor veel animo bestond blijkt wel uit de negen elftallen die er aan deelnemen. Menig mooi partijtje werd ons te zien gegeven. Denk maar eens aan de snorrende treffers van Ad. Hillenaar aan onze welbekende bas Fred. Jansen, die op formidabele wijze zijn doel wist schoon te ranselen. Bravo mannen. Zo gaat het goed. Verborgen sportsterren komen nu in actie. Zo moet het gaan. De handbalclub gaat een prachtige bloeitijd tegemoet. Met hoeveel plezier hebben we op Dinsdag 7 Oct. niet gespeeld. De groten een lekker, fijn, pittig partijtje. Uitslag 4 - 4. En dan onze

kleinen. Noord - Zuid. Fel en vinnig werd er gestreden om de overwinning, maar ze moesten toch broederlijk de punten delen in een gelijkspel (3 - 3). De clou van de middag was toch wel, de wedstrijd 3e Ulo - 3e Ulo Externaat. In een stil en snel tempo werd er gespeeld. Vlug ging de bal van hand tot hand en de snorrende treffers vlogen tegen en over de paal. Menige bal wist de keeper van het externaat te verwerken, maar enkele lage schuivers van W. Berntzen en J. Schortemeyer, waren hem toch te machtig, en brachten ons een 4 - 1 overwinning.

Nieuwe plannen zijn in wording, en we zijn er zeker van dat we niet tevergeefs een beroep op onze treffers doen, wanneer het gaat de kleuren van Advendo te verdedigen en hoog te houden. Op mannen ter overwinning in een sportieve kamp, maar weet ook een nederlaag sportief te dragen.

Toeschouwers achter de tralies, hindert de spelers niet door gejoel en geschreeuw, maar toont belangstelling en waardering voor je clubgenoten.

tennissers!

Voor de beoefenaars van onze edele sport is een slechte tijd aangebroken, een tijd van werkeloosheid. De order, die door de hogere instanties is uitgevaardigd heeft ons wel bijzonder getroffen. Alleen 's Zondags tennissen. Dat is goed en wel, als de banen dan ook maar vrij zijn en niet gebruikt worden voor handballen.

Tennissers, ik hoop, dat er een betere tijd voor ons aanbreekt, dat weer elke vrije middag de ballen over de netten vliegen en de rackets weer gebruikt kunnen worden.

Tim.

Van de Redactie. Tim heeft ook nog een stukje ingestuurd over slagen met de racket naar fruit; we hebben het niet geplaatst, omdat zulke slagen de klad brengen in de „edele" tennissport.

advendo-voetbal.

Wanneer dit stukje jullie onder de onder de ogen komt, zal de competitie waarschijnlijk al in volle gang zijn, als het weer niet al te zeer tegenwerkt. Op het ogenblik regent het stevig, 'n allesbehalve rooskleurig vooruitzicht.

Wij spelen dus tegen de studenten van het Missiehuis. Het is voor ons een variatie, waarnaar we al dikwijls verlangd hebben. Immers alleen onder elkaar spelen wordt eentonig.

Maar nu kunnen we een serie mooie wedstrijden verwachten. Er worden vijf elftalien samengesteld. Zoveel mogelijk zullen we alle voetballers een kans geven. Laat onze houding bij de komende strijd sportief zijn. Bovenal sportief.

Sportiviteit immers veronderstelt: Naastenliefde, zelfbeheersing, waarheidsliefde en geduld.

We zullen het onderwerp: sportiviteit nog wel eens meer aansnijden.

Wij wensen allen veel succes, en we hopen, dat jullie een goed figuur zult slaan.

V.

Van de Redactie. Je kunt aan het bovenstaande stukje wel merken, dat Br. V. ons nog niet helemaal kent. Wat sportiviteit aangaat, heeft Advendo een naam op te houden. En die goede naam zúllen we hoog houden. Let op onze daden.

Br. V. zond ook nog een verslagje in over de wedstrijd Playfair - Advendo, die door Advendo gewonnen werd met 2 - 1. De partijen wogen tegen elkaar op. Voorde rust wisten de stevige Kwekelingen een voorsprong te behalen van één goal, maar na de rust keerde de kans naar onze zijde. Onze keeper had een groot aandeel in de overwinning, doordat hij alle aanvallen met succes doorstond. Een prettige wedstrijd. Hoe kon 't ook anders? De ene club heette playfair en de andere hield van fair play. Een ideale combinatie!

Oplossing van de prijsvraag uit No. 1

Het is geen echte Ulonees, die ons blad Klaroen niet leest.

Goede oplossingen werden ingezonden door: K. Wouters, H. v. d. Donk, Th. Vries, B. Vogels, L. Kurstjens, G. Koenders, J. Cornelis en B. Schuid. De prijs werd toegekend aan: **G. Koenders.**

Tot onze verwondering kwam er geen enkele oplossing binnen van de drie rekenraadsels uit het eerste nummer. Waren ze te moeilijk, of dachten de abonnees, dat er geen prijs aan verbonden was? We verlengen de termijn en hopen de volgende maand vele oplossingen te ontvangen.

PRIJSVRAAG door J. v. d. Schoot

Vorm een propagandistische slagzin van 34 letters, uit de volgende gegevens.

32 - 9 - 24 - 18 - 27 - 3	Dweepziek, onverdraagzaam, ijveraar
10 - 26 - 2 - 33	Bepaald hoofdtelwoord.
17 - 14 - 8 - 19	Ui.
34 - 5 - 32 - 11 - 29 - 1	Woedend.
31 - 26 - 23 - 13 - 34	Uitbouw aan een huis.
4 - 6	Tegenovergestelde van neen.
23 - 22 - 16 - 15 - 30 - 13 - 29	Oude afgewerkte paarden.
3 - 6 - 25 - 7 - 3	Alleen op brood-of bloemkaart verkrijgbaar.
22 - 21 - 20 - 28 - 12	Inwoner van Afrika.

K 1913